

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Zwinger, Jakob

Basileæ, [1619]

Deorum dialogi

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1415](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1415)

clusio. In crucem à vobis leuatus.] *δὸν τὸν αἰχμῆσαν*
 Sed ais, flagitiosi.] *Obiectio*, quam exemplo deinde diluit.
 Licet reperire hanc.] *τὸ εὐαίμων*. Nec veò est quòd
 dicas.] *Alia*, quam per inuersionem à simulo soluit. Sed a-
 dime obsecro dijs.] *τὸ ἡσδ' ἱεροῖσιν*. Cæterùm malè
 me.] *Aliud caput accusationis secundæ*. Quas tamen:]
Elegans amplificatio obiectiois, per refectionem. At qui non
 erat.] *Alter pars huius capituli*, qua *est* de modo figmenti re-
 spondet. Sed si hoc dixeris.] *A consequenti contrario*.
 Hæc sunt quæ.] *Conclusio*. Ad ignem transeamus.]
Transitio. Tertium caput de igne è cælo sublato. Fœdam ni-
 mirum.] *ἐξ ἑστῆσιν*. Per deos autem.] *deitas*. Sed
 mox mihi.] *ἐξ ὧν τὸν αἰὸν τὸν ἀπὸ τῶν*. Quod quidem
 vix.] *τὸ ἐπιπέδον*, à natura rei. Itaque euidenti-
 mum.] *ἀντιδιαβολή*. Quo contra.] *Ab officio deorum*.
 Sed quid si omnem.] *Concessio*. Quibus ignis.] *Re-*
sistio. Cùm neque coqueret.] *Ab usu ignis*. Verùm ho-
 minibus.] *Ab vili ex consequentibus*. Itaque parum ap-
 positè.] *Clausula*. Miror autem.] *Amplificatio ab exem-*
plo. Vestrum erit.] *ἐπιλογὴ* οὐδ' ἐπιπέδον. Haud
 facile est.] *Interlatio Mercurij*. Mirum autem.] *ἡνυμ-*
νὴν ἐπὸ τῶν. Præsciui hæc.] *ἀντιπεποιθὸς*. Et nunc The-
 banus.] *μὴν τὸν*. Vnam hæc.] *ἀπὸ*. Bono sis
 animo.] *ἀποσπῆ*. Ne oro graueris.] *ἀξιωμα*. No-
 stin' Mercuri.] *ἐπιπέδον*. Quin nos, Vulcane, abimus:]
conclusio.

DEORVM DIALOGI

ARGUMENTVM. IN
eosdem.

Dialogi qui sequuntur, tam superiorum quàm infe-
 rorum deorum, quasi quandam syluam ac sum-
 mam continent omnium seic fabularum, quæ partim
 apud Homerum & cæteros Epicos Poëtas, partim à

Tragicis, Aeschilo, Euripide, Sophocle & reliquis tra-
stantur. Sunt autem uti breuiores, ita argutiores quo-
que, siue res, siue verba & compositionem species: a-
deoque germanam illam Atticam eloquentiam festiuita-
tem & gratiam expriment. Videtur autem Lucianus
non hoc tantum agere voluisse, ut deorum gentilium
& Homericorum vanitatem argueret atque irideret
(quis enim veterum, saltem mediocriter sapientum
atque doctorum, unquam fuit, qui huiuscemodi nu-
gis ullam fidem adhiberet, aut numen nostris & hu-
manis affectionibus obnoxium esse crederet) verum
illud quoque, ut (quod in Prometheo ipse de se dicit)
Heroicam illam dialogi personam, & tragicam graui-
tatem, Comico risu temperaret. Et quia in omni
genere scriptorum versatum esse oportet eum, qui ve-
ram ac solidam eloquentiam atque doctrinam laudem
assequi cupit, quemadmodum ipse infra in Lexiphane
praecipit: existimo equidem etiam exempli & exerci-
tationis causa, ad hunc modum in hoc genere illum
se se exercuisse. Nam ut hic Tragicorum & Homericorum
fabulas, ut infra Comicorum quoque argumenta
retractat, & ad dialogorum festiuitatem reuocat. In-
terim tamen etiam seria obiter monet ac docet: ut in
Cupidine; ubi tacite illud indicat, quod Cicero pro
Caelio multis verbis commemorat: studiosos puta, &
literarum amantes, nullis externis ac prauis cupidita-
tibus alligari ac vinciri, quod idem & Theocritus de Mu-
sis aperte dicit:

*Nam quos aspiciunt illa (inquit) exhilarantq; videndo,
Nulla venenosa ledunt hos pocula Circes.*

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ

ἢ Διός

PROMETHEI

ἢ Iouis.

Iacobo Micyllo interprete.

~~PROMETHEVS~~

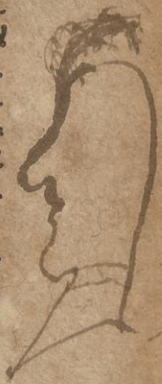
ΛΥΘΟΡ ΜΕ, ὦ Ζεῦ, δακ
 νὰ ἦδ' ἤδη ὤπιονθα.
 Ζηδὲ λύσω σε φησ, ὅν
 ἔχρω βαρυτέρας πείρας ἔ-
 χοντα, καὶ ἢ Κεύκασον ὄλον
 ὑπὲρ λιφάλης ἱπικέμωρον, ὕ-
 πό ἱκκαδίκια γυτῶν μὴ μό-
 νον κέρειδι τὸ ἦπαρ, ἀλλὰ καὶ
 τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττειδι,
 ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἤμην ἴωα ἀν-
 θρώπου ἐπλάσας, καὶ τὸ πῦρ
 ἔκλεψας, καὶ τὰς γυναικὰς ἐ-
 δημιόργησας : ἂ μὲν ἦδ' ἐ-
 μὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διαγο-
 μῇ τῶν ἑρῶν, ἐσθ' ἀμιγλή λι-
 καλυμμένα μοι παραθεῖς, καὶ
 τῶν ἀμάνω τῶν μοιρῶν σε-
 αὐτῶ φυλάττωρ, τί γὰρ λέγεις;
 Προ. οὐκοῦν ἱκανὸν ἤδη τῶν
 δίκλων ἡκτέτικα, τοῦδ' ὅτι γέ-
 νον ὧ Κεύκασον προσηλωμέ-
 νον, τὸν κείνισα ὀρνέων ἀπ-
 λουμένον ἀετὸρ πρέφωρ ὧ
 ἦπατι. Ζεὺς. οὐδ' ὅτι ποιοσῆ-
 μείον ἦτο, ὧν σε δὲ παθάν.

IVP. Ne minimum quidem hoc eorum que te oportet pati.

m 5

PRO

1790

Προ. καὶ μὴ δὲ ἀμωδί με-
λύσαι, ὃ Ζεῦ, ἀπαι σοι μη-
νόσω πάντ' ἀναγκῶν. Ζ.

κατασοφίστη μὲ, ὃ Προμηθεΐ.
Προ. καὶ τί πῶλλον ἔξω: ὅτ' ἔ-
δ' ἀγνοῖσας αὐθις, ἔνθα ὁ Κῶος
κασός δειρ, ἔδ' ἀπορήσας Δαί-
μων, ἦν τι τεχνάζων ἀπίστω-
μα. Ζ.

ἦ μὴ οὐτα Προ. ἦρ ἄπω ἔφ' ὃ,
τι βαδίσας βῶ, ἀξίοντι ὃ ἔ-
σομαι σοι ἢ περὶ τῶν ἰπολοί-
πων μαντώμενος; Ζ. πῶς
ἔδ' οὐ; Προ. παρὰ πλὴν Θέ-
τιν, σωδόμενος αὐτῇ. Ζ. τε-
τὶ μὲν ἔγνωσ. τί δ' οὐν τὸ ἐ-
πὶ τότῳ; Δοχεῖ γάρ τι ἀλη-
θεις ἔρεν. Προ. μηδὲν, ὃ

Ζεῦ, κοινωέσας τῇ Νιρῆϊδι.
ἦρ ἔδ' αὐτὴ λυφορήσῃ ἐκ
σῆ, τὸ τεχθὲν ἰσα ἐργασταί-
σι, οἷα ἢ οὐ ἔθρασας ἢ Κρό-
νον. Ζ. τῆτο φῆς, ἐκπυθῶσά-
με τῆς ἀρχῆς; Προ. μὴ γέ-
νοιτο ὃ Ζεῦ, πῶλὸν τοιούτῳ τι ἢ
μείζιον αὐτῆς ἀπέδῃ. Ζ. χαίρει
τω τοιγαρῶν ἢ Θέτις; ὅς δ' ἂ
ἔφας ὃ ἐπὶ τότοις λυσάτω.

Προ. veruntamen tale aliquid coitus ipsius & minatur. IVP.
Valeat igitur Theris: te verò Vulcanus ob hæc soluat.

PRO. Atqui non sine mer-
cede me solues Iupiter, sed
tibi significabo valde neces-
sarium. IVP. Blandiendo de-
cipis me Prometheus. PRO.
Et quid plus habebō? Non
enim ignoras rursus tibi Cau-
casus est: neque indigebis
vinculis, si quo modo versu-
tias agens deprehendar.

IVP. Dic prius, quàm nam
mercedem persolues necessa-
riam nobis existinem? PRO.

Si dixerō ad quem locū va-
dis nunc, fide dignus erō ti-
bi & de reliquis vagicman?

IVP. Quomodo enim non?

PRO. Ad Theum, coitus
rus cum ipsa. IVP. Hoc
quidem nosti. Quid igitur
postea videris enim verum
quiddam dicere. PRO. Ni-
hil, ὃ Iupiter, rei habeas, cū
Nerine hac. si enim ipsa gra-
vida reddetur ex te, fecius si-
milia faciet tibi, qualia & tu
fecisti Saturno. IVP. Hoc
ais, expulsurum me regno?

PRO. Vinam ne fiat, ὃ Iu-
piter: veruntamen tale aliquid coitus ipsius & minatur. IVP.
Valeat igitur Theris: te verò Vulcanus ob hæc soluat.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a SOLVE ME, Iupiter.] Prometheus hic orat Iouē, vt tandem liberetur. b Grauiam enim iam sum passus.] De Prometheo inquit idem Lucianus de Sacrificijs, cui non cognitum est, quā atrociam sit passus, propterea quod supra modum humanae gentis amans fuerit. Siquidem hunc Iupiter in Scythiam deportatum super Caucasum montem cruci suffixit, adhibita illi aquila, quae iecur illius assidue circumvoderet.

c Nam quibus me ipsum decepisti.] Brevis repetitio capitiū accusationis Promethei. Hyginus in Astronomico poetico: Antiqui, inquit, cum maxima ceremonia deorum immortalium sacrificia administrarent, soliti erant totas hostias in sacrificiorum consumere flamma. Itaque cum propter sumptus magnitudinem sacrificia pauperibus non contingerent, Prometheus, qui propter excellentiam ingenij miram, homines finxisse existimatur, recusatione dicitur ab Ioue impetrasse, vt partem hostiae in ignem conijcerent, partem in suo consumerent vsu. Idq; postea consuetudo firmavit. Quod cum facile à deo, non vt ab homine auaro, impetrasset, ipse Prometheus immolauit tauros duos: quorum primum iecinora quum in ara posuisset, reliquam carnem ex vtroque tauro in vnum compositam, corio bubulo texit: ossa autem quae circum fuerunt, reliqua pelle coniecta in medio collocavit, & Ioui fecit potestatem, vt quam vellet earum sumeret partem. Iupiter autem, etsi non pro diuina fecis cogitatione, nec vt deum decebat, omnia qui debuit antè providere: sed quoniam credere instituius historijs, deceptus à Prometheo, vtrumque putans esse taurum, delegit ossa pro sua dimidia parte. Itaque postea in solennibus & religiosis sacrificijs carne hostiarum consumpta, reliquam, quae pars fuit deorum, eodem igne comburunt. Haec Hyginus: ex cuius verbis facile intelligas, quod scribit hic Lucianus. d Tantum tempus.] Aeschylus dicit in Prometheo, Prometheus aliquos annorum millia Caucasu affixum fuisse. e Ad Thetin.] Ouidius lib. 1. Metam. hoc vasiciuium attribuit Proteo: sed Lucianus hic videtur Aeschyli poetae & aliorum sequi sententiam

etiam. f Cum Nerine.] Theide & Doriidis filia. g Minatur.] Constitutum erat in fatiis, Theum parituram filium longè præstantiorem patre, quod Prometheus Ioui, & Proteus ipsi Theidi prædixerunt. h Vulcanus.] Præcedenti proximo dialogo Prometheus dixit Herculem liberaturum eum.

IOANNIS SAMBUCCI
ANNOTATIONES.

Iuppiter iratus furto fraudiq; Promethci,
Vinctum Caucafeis liberat inde iugis.
Significat curas hepatis: cœlestis at ignis,
Nostrum animum, quoniam cœlitus ille datur.

Solve me.] Deprecatur supplicium Prometheus. Soluam te.] Refusatio Iouis. Eo quòd talia.] αἰπολογία ἢ ἀπαρθεμῖσις. Nam quibus.] περιλειψῖς. Tantum tempus.] Πᾶν exaggeratio & extenuatio. Qui non sine.] ἄποσις τῆ μιθου ἂν. ἡ πεσοφίματ. Si dixerō.] ἀπεπλήκον ἢ ἀσπίρηκον μή. Nihil, ô Iupiter.] ἀπεροπή. Utinam ne fiat.] ἄχ. Te verò.] Ἰμπε-
ratio τῆνιε.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ
ΑΙΩΣ.

CYPRIDINIS
& Iouis.

Eodem interprete.

CYPRIDO.

Α Δλ' ἂ καί τι ἤμαρ-
τορ, ὦ Ζεῦ, σύγγυοί
μοι. πωδίορ γάρ εἰ-
μι, καὶ ἴτι ἀφραρ. Ζ. οὐ πω-
δίορ, ὦ Ερωσ. ὅς ἀρχαῖότερ
εἶ πολὺ τῷ Ιαπετῷ; ἢ διότι μὴ
πώγωνα, μὴ πολιὰς ἔφρσας,
διὰ ταῦτα καὶ βρέφ' ἀξιοῖς
νομίθεσθαι, γέρον καὶ πανδρ-
γ' ὄν; Ερ. τί δέ σε ἢ δίκυ-
σα ὁ γέρον, ὡς φησ, ἐγὼ, διότι
με καὶ πεδύσαι δέσποη; Ζ.
σκόπη, ὦ καταράτῃ, εἰ μικρὰ,
ὅς ἐμοὶ μὲν ἔτος ἐντροφέας,
ὡσε μὴ δέ μ, ἐστίν, ὁ μὴ πεποίη-
κας με, σάτυρον ἢ αἰόρον, χυ-
σὸν, λυκνον, ἀετόν. ἐμὸ δ' ὄ-
δας ὁδ' ἐμίαν λύτινα ἔραδῆ-
νοι πεποίηκας. οὐδ' οὐκ ἔκα-
ῆδ' ἰς γυμνὰ δὴ σὲ γένημι.
Ἐπεὶ δ' ἔκα μὲ δὴ μαγανόν φν
ἰπ' αἰτὰς, καὶ λυκνον ἢ μαν-
τόρ. αἰ δ' ἢ ταῦρον ἢ λυκνον

εἰλε-

tiorem fuisse: sed oportet me praestigijs uti ad illas, & mei-
psum abscondere. Illæ autem taurum aut cygnū exosculan-

Α Tsi quid etiam pro-
caui, Iupiter, igno-
sce mihi: ^a puer eo-
nim admodum sum, & ad-
huc imprudens. IVP. Tu
puer autem Cupido, qui an-
tiquior multo Iapeto es? An
quia neque barbam habes,
neque canos produxisti, pro-
pterea etiā infans puiari cua-
pis, senex & versutus adeo
cū sis? CVP. Qua verò in-
iuria affeci te ego senex ille,
ut tu ais, cur me vincire quo-
que cogitas? IVP. Specta
seleste, an parua, qui me ita
ludibrio habes. Itaq; iam ni-
hil est quod me non effeceris,
satyrum, taurum, ^b aurū, cy-
gnum, aquilam: omnia hæc
fecisti me. At quæ me vicif-
sim amaret, nullam planè vn-
quā fecisti: neq; intellexi me
etiam uxori propter te grā-

φινδου, με δ' ημ' ιδωσι, τε
 θνασιρ' απο το δ' εσ. Ερ. ε-
 κωτας δ' ερ' φερσιρ, ω Ζευ,
 θνατα δ' οσα πλω προσοψιν.
 Ζ. πως ερ' Απομων ο Βραγ-
 χ' και ο Υακινθ' φινδου;
 Ερω. απ' η δ' αφου η φινδου
 εφινε, και τοι λομυτιω και
 αγινεσθ' οντα. η δ' ιδεας
 ιπρασ' ειν, μη επισαι πλω
 ειγιδε, μη δε τωμ κερωνων
 φερ, απ' ως ηδισον ποιν σε
 αυτορ, εκω ερωθη καθημεν
 βοσρυχου, η μητρα τουτς
 ανειμμεν. πορ φινδα
 εχε, ποδιου χουσιδασ, ηπ
 κωδω και τυμπανου ενρυμα
 βων, και οψε οτι πλεους ε-
 κολυθουσι σοι τωμ Διονυ-
 σεσ Μαινάδων. Ζ. απαγε,
 ουκ ερ' διεξαμω ιπρασ' ειν
 τοιουτ' ε γγωρωμ. Ερ.
 ουκωω, ω Ζευ, μη δε ερ' ερ' θε-
 λε' εραδιου ερ' τοτο γε. Ζ.
 ουκ απ' ερ' ερ' μηρ, απαγαμο-
 υεσρορ δ' αυτου ιπιτυχασ
 ωερ. ιπι τοτοις αυτοις αφιν-
 μι σι.

est. IVP. Quin amare quidem volo, minore autem nego-
 sio illo potiri. Atque ob haec nunc dimitto te.

tur: me vero si aspiciant, mo-
 riuntur praeformidine. CVP.
 Merito neque enim ferunt, o
 Iupiter, ut quae mortales
 sint, aspectum tuum. IVP.
 Quomodo igitur, o Apollini-
 nem Branchus ille, o Hyas
 cinthus tantopere amant?
 CVP.^d At Daphne etiam
 fugiebat illum, quamvis co-
 matum, et imberbem. Quod
 si autem voles amabilis esse,
 neque concutias, et egidem,
 neque fulmen geras, sed quam
 suavissimum teipsum perhis-
 be: utrinque demisso capilla-
 lo, eoque mitra reuncto, ve-
 stem sume purpuream, cre-
 pidas subliga auratas, ad ty-
 biam, et ad tympana compo-
 sito gressu incede: et videbis
 quod plures te sequentur,
 quam Bacchum Maenades.
 IVP. Apage, equidem nolim
 amabilis esse isthoc pacto, ut
 talem meipsum exhibeam.
 CVP. Proinde, et amare
 nolis: nam hoc certe facile

GILBER-

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

Huius dialogi argumentum continet hoc incerti auctoris distichon:

ΟΖΩς πρὸς τὸν ἔρωτα βέλη, τὰ σὺ πᾶσι ἀφιλάμηναι,
 καὶ ὡπλωνός, βρόντα κὶ πάλι κύματ' ἔσθ'. Id est,
 Tela tibi eripiam, sic supplex inquit Amori.
 Cui puer ille: Tona, denuò cygnus eris.

Huc alluisse videtur Iacobus Sannaazarus:

De Veneris nato quæsta est Didynna Tonanti,
 Quòd nimis ille puer promptus ad arma foret.
 Tunc pater accito ostendens graue fulmen Amori:
 Hoc tibi sæue puer spicula franget, ait.
 Cui lasciuus Amor metis hæc reddidit alis:
 Quid si iterum posito fulmine cygnus eris?

a PVER.] Pingebatur puer imberbis, cæcus, alatus, facem
 gestans & sagittas: qua: um vna cuspide aurata vulneratos ad
 amorem, altera plumbea ad odium impellit. quorum omnium
 rationem pulcherrimis versibus Marullus & Aeneas Sylvius
 ingentissimè complexi sunt. b Aurum.] Cupido Iouem de-
 iuinitatis suæ immemorem, ad furtiuos Danaës amplexus è calo
 per impluuium in imbre aureo demisit. c Apollinem.]
 Apollo Daphnes, Branchi:, & Hyacinthi pulchritudine arserit.
 d At Daphne.] Quæ cùm Apollinis vim aliqui effugere
 non posset, implorato patris Penei fluminis auxilio, in laurum
 arborem est commutata. Ouid 1. Metam. e Aegidem.]
 hoc est, thoracem, seu lorica: sic enim Martialis ex-

ponit libro septimo Epigramma-
 tum.

ΑΠΟΔ.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ
 κ' Ηφαεσ.

APOLLINIS
 & Vulcani.

Eodem interprete.

VULCANVS.

Ερακας, ὃ Απολλορ,
 τὸ τῆς Μαιας βρέφ',
 τὸ ἄρτι γεννηθὲν, ὡς ἡα-
 λὸν τεῖσι, καὶ προσγενεῖ πα-
 σι, ἢ οὐλοῖ τι ἥδ' ὡς μίγα ἀ-
 γαθὸν ἀπ' ἐπισημοῦ; Απ. ἐκ-
 νό γε φῶ βρέφ', ὃ Ηφαεσι, ἢ
 μίγα ἀγαθὸν, ὃ ἔλαπε ἔπρω-
 θυτήρ' ἰσι, ὄσον ἔν τῇ κα-
 νορίᾳ; Ηφα. καὶ τίνα ἄρ' ἀ-
 δικήσασα δυνάει ἀρτίτοκον
 ὄν; Απ. ἰρώτα τὸν Ποσει-
 δῶνα, ὃν τὴν πρῶτα ἐκλε-
 ψεν ἢ τὸν Ἀρη, καὶ τότε φέ-
 ἐξέλευσε παθὼν τὸ κορυθίου
 τὸ ξίφ' ἵνα μὴ ἱμαντὸν λεί-
 γω, ὃν ἀφάπλισ τὸ τάξ, καὶ
 τῶν βελῶν. Ηφ. τὸ νοσηδὸν
 ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινῆτο ἐν τοῖς
 σπαργάνοις; Απ. ἔσον, ὃ Η-
 φαεσι, εἴ σοι πῶσ' ἴδω μόνον.
 Ηφ. καὶ μὴ πῶσ' ἴδω ἥδ' ἴδω.

Απ.

VVL. Hæcine infantulus & modò natus ille, qui vixdum
 mouebatur in cunis inter inuolucra? APOL. Scies Vulcane,
 si modò ad te aliquândo venerit. VVL. Atqui venit iam pridè.

APOL.

Vidistin' Apollo Ma-
 iæ infantulum illū,
 nuper genitū, ut for-
 mosus est, & arrides omni-
 bus, & iam quoq; tale quidā
 dam præ se fert, quasi in ma-
 gnum aliquod bonum euas-
 surus sit? APOL. Illū me
 ne ego infantem dicam, ὃ
 Vulcane, aut in magnum a-
 liquod bonum euasurum, quī
 ipso Iapeto antiquior est,
 quantum ad fraudulentiam
 attinet? VVL. Et quem a-
 deò iniuria afficere potuerit,
 iam primū in lucem editus?
 APOL. Interroga Neptu-
 num, cuius tridentem suffu-
 racus est, aut Martem: nam
 & huius subtraxit clam è va-
 gina gladium. ut interim de
 me ipso non dicam, quem &
 arcu spoliauit, & sagittis.

Απ. τί οὖν ; πάντα ἔχεις τὰ
 ἑργαλέα, καὶ ὄσιν ἐπόλωσιν
 αὐτῶν; Ηφ. πάντα, ὃ Ἀπολλο-
 νου. Απ. ὅμως ἐπίκειψαι ἀ-
 κειῶς. Ηφ. νὴ Δία πλὴν πνε-
 ράγραν οὐχ ὄρω. Απ. ἀπὸ
 ὅψιν αὐτῶν πρὸς σπαργάνοις
 τῶ βρέφους. Ηφ. αὐτὸς ὄξυ
 χερῶσι, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ
 ἐκμηλιτήσας πλὴν κληπτικῶν ;
 Απ. ὃ ἔξ ἡύσας αὐτῶ καὶ λα-
 δουῶν ὅ ἡδὴ σαμύλα καὶ ἐπι-
 ἥροχα, ὃ ἔξ ὀστρονῶδὶ ἡμῶν
 ἐθελε. χθες δὲ πρὸς καλισά-
 μιν ὅ ἔρωτα, κατεπάλα-
 σεν ὄνθους, ὅκ οἶδ' ὅπως ὑπέλ-
 κων τὰ πόδι. εἶτα μεταξὺ ἐ-
 σπανοῦμεν ὅ τῆς Ἀφροδίτης
 μίση καὶ ἐκλεψέ, πρὸς πλυ-
 ζαμένους αὐτῶ ἐπὶ τῷ νίχῳ. τοῦ
 Διὸς ἔξ γελῶν ὅ τὸ σκῆπτρον.
 ὅ ἔξ μὴ βαρύτερον ὅ λεραυνὸς
 λῶ, καὶ πῶλον τὸ πῶρ ἔχει, καὶ
 κῆνρον ἄν ὑφάλετο. Ηφ. γορ-
 γόντινα ἔξ πῶδ' α φῆς. Απ. ὃ
 μόνον, ἀπὸ ἡδὴ καὶ μουσικό.
 Ηφ. ὅ ἔξ ἑξ ἑκμάροδὶ ἔχθρ;
 ὅ nisi grauius fuisset, ὅ plus ignis habuisset, ipsum quo-
 que fulmen subraxisset, VVL. Celerem atq; agilem quen-
 dam puerum mihi narras. APOL. Quinimò ὅ musicum
 præterea. VVL. Vndenam huius rei coniecturam facis ?

APOL. Quid igitur? ha-
 besne omne fabrile instru-
 mentum? necdum quicquam
 illius tibi amissū est? VVL.
 Omne, Apollo. APO. Atta-
 men inspicere diligēter. VVL.
 Per Iouem, forcipem non vi-
 deo. APOL. Sed videbis illū
 alicubi inter inuolucra in cu-
 nis infantis. VVL. Adeōne
 adūncas manus habet, per-
 inde ac si in ipso ventre iam
 tū meditatus esset furādī ra-
 tionē? APO. An non audi-
 sti ipsum loquentē quoq; iam
 arguta ac volubilia quædā?
 Atq; hic etiam ministrare no-
 bis vult. Heri autem vocato
 ad se Cupidine, statim illum
 palæstra superauit, nescio
 quo pacto pedes illi subtra-
 hens. Deinde cūm à cæteris
 laudaretur, interea Veneri
 surripuit cingulū, quum illa
 amplexata ipsum fuisset ob
 victoriam. Ioue autem ridē-
 te, sceptrum illius sustulit:

n

APOL.

Απ. χηλόω πρὸ νεκρῶν ἐν-
 ρῶν, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συν-
 πύματο. πῆχας γὰρ ἰναρμό-
 σας, καὶ συζήσας, ἔπατα κα-
 λάμης ἰμπύξας, καὶ μαζάδιον
 ὑποδῆς, κατὰ ἰντανάμψιν
 ἰπλά χορδῆς, μελωδῆ πᾶν
 πλαφυρὸν, ὃ ἤφασκε, καὶ ἰναρ-
 μόνιον, ὡς καμὶ αὐτῷ φθο-
 νῆρ, τὸν πάλαι λιθόσεισαν ἀ-
 σκιοῦτα ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς
 δὲ μένος τῆς νόστιας ἐν τῷ ὄ-
 ρανῶ, ἀπ' ὑπὸ περιεργίας ἀ-
 χει τοῦ ἄδῃ κατῖοι, κατεψαρ-
 τι κακῆθεν ἀγλαδί. ἰπὸ πλε-
 ρῶ δὲ δὴ, καὶ ῥάβδον τινὰ
 πῖπῶνται θαυμασίαν πλὴν δὲ
 ναμῖν, ἢ ψυχρογῆ καὶ κα-
 τὰ γὰρ τῶς νεκρῶς. ἤφα. ἐν δὲ
 ἐκείνῳ ἔδωκα αὐτῷ πᾶντιον
 εἶν. Απ. τοιγαροῦν ἀπέδω-
 κέ σοι τὸν μισθὸν πλὴν τυρά-
 ρων. ἤφα. εἴ γε ἰπὸ μνη-
 σας, ὡς βαδύμοια ἀπορηψό-
 μιν ὃ αὐτῶν, ἢ πον, ὡς φῆς,
 ἐνριθέην ἐν τοῖς σπαργάνοις.

di ipsi, ut esset quasi ludicrum. APOL. Promde & mer-
 cedem istam tibi retulit, forcipem videlicet. VVL Restē
 sanē admonuisti. quare ibo ut illum recipiam: sicubi, ut ais,
 inter inuolucra in cunis inueniri poterit.

APOL. Testudine mortuā
 alicubi inuenta, instrumen-
 tum ex ea compactum dedit.
 Brachys enim adaptatis, &
 iugo superinducto, deinde
 calamis (chordarum ansulis
 videlicet) infixis, fundoq; in-
 fra, & quasi quodam dorso
 subiecto, atque inde septem
 chordis suspensis & intentis,
 incedum ad eō quiddam mo-
 dulatur, & concinnum, ut e-
 go quoq; illi iam inuideam,
 qui iam olim personando ci-
 tharam me exerceo. Cate-
 rum ipsa Maia illud quoque
 dicebat, quod neque in caelo
 noctu maneret, sed praenit-
 mo agendi studio ad inferos
 usque descenderet, furaturus
 scilicet et etiam inde aliquid.
 Alatus autem quoque est,
 ac virgam quandam appa-
 rauit, mirificam potestatem
 ac vim habentem, qua ani-
 mas euocat, & educit mor-
 tuos. VVL. Ego illam de-

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a Aduncas manus.] Mercurium furem, & furum præsi-
dem poeta faciunt. unde οὐρύχης à Luciano dicitur est, & mani-
bus aduncis. b Alatus quoque est.] Lilius Gregorius in
Mercurij ymagine scribit, vidisse se Mercurij imaginem, in li-
bro quodam antiquitatum hoc modo effictam: sicut quidem eras
corporis iuuenili, facie imberbi, cum alis supra aures, nudus ve-
rò totus, præterquam quod pallium habere videbatur, dextra
marsupium continebat quod supra caput hirci iacebat. Sinistra
verò caduceum præferbat, ad pedes illius hircus & gallus sub-
erant. Vide Macrobi. v Ac virgam quandam.] De Mer-
curij virga Homerus Odysse. 5. cuius verba expressit Virgil. 4.
Æneid.

Tum virgam capit, hac animas ille euocat orco
Pallentes, alias sub tristia cartara mittit,
Dat somnos, adimitq; & lumina morte resignat. Vi-
de nostram annotationem in Protestai Dialogo. Ab aurea au-
dem virga dicitur est Mercurius χρυσόραπις.

IOANNIS SAMBUCI
ANNOTATIONES.

Ἐπιδοκτικὸς καὶ κωμικὸς.

Furto quàm promptus fuerit Cyllenius infans,
Exponit Phœbo claudus vbique faber.
Sic natum memorant: & iam natura manebit
Illi, qui tali sidere prodit homo.

ΜΑΤΑΒ infantulū.] ἰστανθὸς à matre, aetate, forma, & actu.
Et aridet omnib.] ἐκασμός. Tale quiddam.] ἀρασκόδη.
Qui ipso Iapeto.] ἰσπερβολὴ συγκριτικὴ. Interroga.]
ἐπιπίτησις τῶν ἐλιόχων. Nam & huius.] Descriptio persone
ψεκτικὴ, à natura & moribus. I. ὅτι κλέπτης. Scies Vulca-
ne, si modò.] Enumeratio furtorum. Per Iouem.] ὄρεκθ.
Adonc aduncas manus.] ἐκφώνησις Ἰανυριστικὴ. An
non audisti ipsum.] II. ὅτι λάληθ. Statim illum.]
III. ὅτι παλαίστικὸς κατ' ἀφύρησιν. Veneri surripuit.]
Ædix ad furta. Et nisi grauius.] τὸ παραπλασθῆν.
Cele-

Celerem.] *Transitio.* Quinimò & musicum.] ὅτι με-
 σικός, ἀφ' ἡγῆσις, quomodo citharam confecerit: causa efficiens,
 forma, materia, finis, effectus. Cæterum ipsa.] *Ad furia non*
turna transit. Alatus autem.] *Alia descriptio, à corpore*
et actu. Animas euocauit.] ὅτι ψυχαραγικός ἢ ψευρο-
 πομπός. Rectè sanè.] *Conclusio.*

ΗΦΑΙΣΤΟΥ
 ἢ Διός.

VULCANI
 ἢ Iouis.

Iacobo Micyllo interprete.

VULCANVS.

ΤΙ μὲ, ὦ Ζεῦ, δὲ ποι-
 ἔρ; ἄνω γὰρ, ὡς ἐπέ-
 λυσας, ἔχωρ τὸν πῶ-
 δεικω ὀξύτατον, ἢ καὶ λίθον
 δίοι μιᾶ πλιγῆ διατεμῆν.
 Ζεῦ γέ, ὦ Ηφαῖστ. ἀπὸ δὲ δί-
 λέ μου πῶ λεφανλὸν εἰς δύο,
 κατατρύχον. Ηφ. παρᾶ μὲ,
 ἢ μίμνη; πρόσατε δ' οὐρ
 τὰ δὲ δὲ, ὅπερ θέλεις σοι γυγῆς
 ὄν. Ζεῦ. διαπερδῶαί μοι τὸ
 κρανιον. ἢ δὲ ἀπαθείας, οὐ
 κὼ πρῶτον ὀργισμένον πα-
 ρά μου. ἀπὸ καὶ καθικνεῖ-
 ὄν παντὶ ὄθθυμῶ, μηδὲ μέν-
 δαρ. ἀπόδουμαι γὰρ ὑπὸ τῶν
 ὠδίων, αἰ μου τὸν ἐγκέφα-
 λον ἀνασπέρουσιν. Ηφ. ὄρα,
 ὦ Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσομεν.
 inuertunt. **V. V. L.** Vide Iupiter, ne quid mali faciamus.

Quid me oportet fa-
 cere, Iupiter? venio
 enim ita ut iussisti,
 securim habens acutissimam,
 etiamsi lapides opus su vno
 ictu dissecare. **I. V. P.** Rectè
 sanè, Vulcane. Sed iam im-
 pacta illa, diuide mihi caput
 in duas partes. **V. V. L.** Ten-
 tas me numinisanè? Impera
 igitur verè quod vis tibi fi-
 ri. **I. V. P.** Diuide mihi cal-
 uariā volo. si verò nō obedi-
 ris mihi, me experieris non
 nunc primum irascenē. Ve-
 runtamen ferire oportet au-
 dacter, et presenti animo,
 neq; cūctari. Pereo enim præ
 doloribus, qui mihi cerebrū
 Acuta

ἔξως ἤδ' ὁ ἀελίου δεικνύσθαι, καὶ δὲ
 ἀναματι, οὐδ' κατὰ πλὴν βί-
 κηθ' ἄν μοι δόσται σι. Ζ. κα-
 τ' ἐν τῷ μόνον, ὅτι φασί, θάρ-
 ρων. ἤδη ἤδ' ἐν τῷ συμφί-
 ρων. ἤδη. ἀκρον μὲν, κα-
 τοίσω δέ. τί ἤδ' καὶ ποιεῖν,
 σὲ λελεύοντ' ; τί τῶτος λό-
 ρη ἵσποπος ; μέγα, ὅτι Ζεῦ, κα-
 κὸν ἔχον ἐν τῇ λευκαῇ ἀπό-
 τως γὰρ ὄξυθνος ποδα, τηλι-
 καὶ ἴω ἵπῳ πλὴν μινίγα παρ-
 θείον (φορονοῶν, καὶ ταῦτα ἴνο-
 πλον ἵπυ στρατόπεδον, ὅτι
 φαλλῶ, ἐκλελίθης ἔχων ἡδ' πι-
 θῶ, καὶ πυρρὴ χίρῃ, καὶ πλὴν ἀσπί-
 δα ἰλιάσθῃ, καὶ τὸ δόρυ πάλα,
 καὶ ἵπθουσι. καὶ τὸ μέγιστον, κα-
 λὴ πένυ καὶ ἀκμαία χύνται
 ἵπθῃ ἐν Βραχίῃ, γλαυκῶπις
 μὲν, ἀλλὰ λοσμέῃ καὶ τοῦτο
 ἡ λόρυς ὡσεὶ, ὅτι Ζεῦ, μοι ἀπ' ἄ-
 μοι ἀπὸ δ' ὅτι. ἐγγύσας μοι
 εὐτύχῳ. Ζ. ἀδύατα αὐτῆς,
 ὅτι φασί. παρθίον ἤδ' ἄ-
 εὐθέα μίνερον. ἐν τῷ γοῶν, τὸ
 γὰρ ἐπ' ἐμοί, οὐδ' ἐν ἀντιλέγω.

men & huic gratiam addit galea. Quare, ὁ Iupiter, obste-
 tricandi premium hoc mihi refer : desponde mihi illam.

IVP. Impossibilia petis, Vulcane : perpetuò enim virgo
 manere vult. Ego certè, quantum in me est, nihil repugno.

VVL.

Acuta enim securis est, &
 non absque sanguine, neque
 etiam ad Lucina mortem ti-
 bi obstetricabitur. IVP. In-
 cute modò Vulcane auda-
 cter : ego enim noui quid
 sit conducibile. VVL. In-
 uitus quidem, sed tamen fea-
 riam. Quid enim agat ali-
 quis, te iubete? Sed quid hoc?
 puella armata hæc est. Ma-
 gnū, ὁ Iupiter, malum habu-
 isti in capite. meritò igitur
 iracūndus fuisti, tantam intra
 cerebri panniculū virginem
 viuam nutriens, id'q' armatā.
 nimirum castra, non capuz
 habuisti, nō aduertens. Hæc
 verò etiam saltat, & cum an-
 mis tripudiat, clypeum con-
 euit, ac hastam vibrat, &
 quasi quodam furore concitatur : & quod maximū est,
 formosa admodum, ac matu-
 ris nubilis annis breui adeò
 iam facta est, caruleos qui-
 dem oculos habens. Sed ta-

VVL.

Ἡρα. ῥστ' ἰβροῦκα, ἰμοὶ
 μιλλὰ τὰ λοιπὰ. καὶ ἴδ' οὐ
 γαρπάζω ἀδελφῷ, Ζῶς. ἢ σοὶ
 ἔξῃσθ' οὐτῶ, ποιδ. πηλὸν
 οἶδα, ὅτι ἀδελφῶ.
 τὸν ἰρᾶς.

quòd amas ea quæ tibi contingere nequeunt.

VVL. Hoc volebam: reu-
 liquum quod est, ipse curas
 bo: ac iam simul rapiam
 hinc ipsam. IVP. Si tibi
 facile adeò hoc, fædas li-
 cet: veruntamen illud scio,

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

FAbulantur poëta, à loue deuoratam *μῆτιν*, qua deuorata, mox Mineruam concepisse. Iupiter, inquit Hesiodus, Metin vxorem suam, deorum atque hominum sapientissimam deuorauit, Cœli terræque consilio, ne quis alius deorum imperium ei præcipere posset, &c. Si cui vacat, Procli & Moscopuli hunc in locum annotata adeat. Clemens etiam Epiphanius, Theophilus huius fabule mentionem faciunt. Addunt Vulcanū securi Iouis patris sui caput aperuisse, ex quo Minerua adulta & armata prodijt: à qua τε *νεροφάγη* dicta est. Lucanus lib 9:

Hanc & Pallas amat, patrio quæ vertice nata est.

Et alius: -quæ de patrio vertice nata dea est.

Hoc & Lucianus ridet.

IOANNIS SAMBVCI

ANNOTATIONES.

Δινοῦντος. De Minerua nata ex cerebro Iouis.

Vulcanus findit iussus caput Altitonantis,

Quo in latuit mens Pallas amica decerò.

Artes proueniunt alti de sede parentis,

Nascitur è cerebro quippe Minerua dei.

QV ID ME OPORTET.] *ἰγώμοις.* Venio enim ita.] *Re-
 τισὶ ἀντιπρῆ.* Rectè sanè.] *Collaudatio.* Sed iam impa-
 cta.] *Ἰυσίο.* Tentas me.] *Recusatio, cum iussione.* Diui-
 di mihi.]

di mihi.] *Repetit mandatum.* Si verò non.] ἀπέλλε. *Veruntamen*] *Horatio, Pereo.*] *Querela.* Vide Iupiter.] *Dehortatio à periculoso.* Incute modò.] *Horatio.* Inuitus quidem, sed.] *Affensus ad iustonem.* Quid hoc puella armata?] *Exclamatio admirantis.* Virginem vi- uam.] ἔκφρασις *Palladis.* Quare, ô Iupiter.] ἀξιῶσις. *Impossibilia petis.*] *Recusatio.* Hoc volebā.] *conclusio.*

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΙΟΥΣ, ΑΕΣΚΥΛΑ-
 πύ, & Ηρακλῆς.

Eodem Interprete.

I V P I T E R.

Πύθιασθε, ὁ Ασκλη-
 πῆ καὶ Ηράκλεις, ἰ-
 σίζοντες πρὸς ἀλλή-
 λους ὡστὲρ ἄνθρωποι ἀπρὸς
 ἄλληλα ταῦτα, καὶ ἀπόδειξτε τῶν
 συμποσῶν τῶν θεῶν. Ηρ. ἀλλὰ
 ἂν ἴθις, ὦ Ζεῦ, τατοῖν τῶν
 φαρμακῶν προκατακλίνασθαι
 με; Ασπ. νὴ Δία καὶ ἀμείνων
 γάρ εἰμι. Ηρ. κατὰ τί, ὦ ἱμ-
 βρόντις; ἢ διότι σὺ ὁ Ζεῦς
 ἐκράνωσθαι, ἀ μὴ θέμις σοι
 εἶναι; ἐνὶ ᾧ κατ' ἔλεον αὐθις
 ἀθανάσιος μὴ ἴσηφας; Ασπ.
 ἐπιλήθισαι ἦ καὶ σὺ, ὦ Ηρας
 κλέος, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφθί-
 γῆς, ὅτι μοι ὀνείδις τὸ πῦρ;
 τίς εἶς; Αἴ. ὅτι μοι ὀνείδις τὸ πῦρ;
 τίς εἶς; Αἴ. ὅτι μοι ὀνείδις τὸ πῦρ;
 τίς εἶς; Αἴ. ὅτι μοι ὀνείδις τὸ πῦρ;
 τίς εἶς; Αἴ. ὅτι μοι ὀνείδις τὸ πῦρ;

Desinite, ô Aesculapī
 & tu Hercules, con-
 tēdere inter vos iur-
 gij, perinde ut homines. Ina-
 decora enim hæc, & à cons-
 uuiuo deorum aliena. HER.
 At vis, ô Iupiter, medicamē-
 tarium istū priore loco ac-
 cumbere, quā me? AES.
 Quidni, per Iouem? melior
 quoq; enim sum. HER. In
 quo igitur, ô attomte, an
 quòd te a Iupiter fulmine
 aliquando percussit, eò quòd
 quæ nefas erant, feceras:
 nunc autem ex misericordia
 iterum immortalitatis par-
 ticeps factus es? AES. Oblitus verò etiam tu es Hercules,
 quòd in Oeta cōflagrasti, quando quidem mihi ignem obiecis?

Θρα. ἕκαστα καὶ ὁμοία βε-
 βίασαι ἡμῶν, ὅς διός μὲν ἦός
 εἰμι, τοσαῦτά γ' ἐπιπόνηκα ἐκ
 καθάρων ἢ βίον, θυρία λα-
 τῶν ἰσχυρῶν, ἢ ἀνθρώπων
 ἰδεῖσθαι τιμωρῶμενος. σὺ δ' εἰ-
 σοτόμος εἶ, ἢ ἀγύρτης, νοσοῖσι
 μὲν ἰσως ἀνθρώποις χηιδίμος
 ἐπιθήσῃ ἢ φαρμάκον, ἀν-
 θρώπων δ' ἰδὲν ἐπιδοσόμενος.
 Αἰσ. ἔνδεξαι, ὅτι σὺ τὰ ἐγ-
 γαμίαια ἰασάμενος, ὅτε πρὸς
 ἀνθρώπων ἡμίφελος, ἐπ' ἀμ-
 φῶν διηφθαρμῶν ὧσ' ὁσ-
 ραί, ἢ χιτῶν ὧ, ἢ μετὰ ἔξω,
 ἢ πρὸς ἐξω ἢ ἐν ἡμυδρῶν ἀν-
 δρῶν, ἢ ἐξελίξαι ὡσπ' σὺ, ἢ
 ἢ ἐξελίξαι ἐξ αἰνῶν Λυδία, πορ-
 φειδῶν ἐν δ' οὐκός, καὶ παρ-
 ρίμος ἐπ' τῆς Ομφάλους χρο-
 σῶσαν δ' ἀνδρῶν. ἀπ' οὐδ' ἡ-
 να γροθύσας ἀπ' ἐξελίξαι τὰ τε-
 ννα, καὶ πλὴν γυνῶνα. Ἡρα-
 εἰ μὴ παύσῃ λοιδοροῦμένους
 μοι, ἄντινα μάλα ἔσῃ, ὅς
 οὐ πολὺ σε ὀρθῶς ἢ ἀθαννα-
 σία ἐνέδραμένους σε, εἰς ἡ-
 ἢ ἐκ ἐξελίξαι ἐκ τοῦ ἔρανον,

Herc. Nequaquam equalia
 atq; similia sunt quae uterque
 in vita egimus, ut qui ipse
 quidem Iouis filius sum, tan-
 tos autē labores sustinuerim,
 expurgata vita, denictis be-
 stijs, & hominibus contume-
 liosis vindicta ac pœna affe-
 ctis. Tu verò radicem inci-
 sor es, & circulator, agrotā-
 tibus fortassis hominibus et
 tibus medicamenta adhiben-
 do: virile autem nihil quies
 quam opere præstiuisti. Aes.
 Recte dicis, quoniam & in-
 fustiones tuas curavi, quando
 paulò antè ascendisti ad nos,
 semiustulatus, corpore utrin-
 que corrupto ac perditto, & à
 tunica ista, & post illam etiā
 à stāma. Ego verò quid? si
 nihil aliud, tamen neque ser-
 uium quemadmodum tu, neq;
 lamificium exercui in Lydia
 indutus purpura, & ab Om-
 phale verberatus sandaliis
 aureo: neq; verò etiam insa-
 niens occidi liberos & uxore.

Αἰσ. Nisi desinas conui-
 eiari, statim admodū senies, quòd non multū tibi profutura
 sit immortalitas: quomā sublatū hinc è celo præcipitè dabo te

vi ne

ὡς μὴδὲ τῶν παύονα ἰά-
 θεοὶ σε, τὸ κρανίον σω-
 ταίηται. Ζ. πάσασθε φη-
 μι, καὶ μὴ ἐπιταράσσῃτε ἡ-
 μῖν τὴν ξανθοσίαν, ἢ ἀμ-
 φότερος ἀποπέψομαι ὑ-
 μῶν τοῦ συμποσίου, καὶ τοῖς
 ἀνθρώποις, ὃ ἤρακλῆς, προ-
 κατακλίνας δά σὺ τῶν Ἀ-
 σκληπιδῶν, ἄτε καὶ πρότερον
 ἀποθανόντα.

ut ne ipse quidem Paon cu-
 rauerit te, diminuto atq; es-
 fracto tibi cerebro. IVP.
 Desinite, inquam, & ne per-
 turbate nobis conuersationē
 hanc: aut ambos hinc able-
 gabo vos è conuiuio. Quan-
 quam etiam æquū est, ὃ Her-
 cules, priore loco accumben-
 re Aesculapium, quippe quū
 & prior mortuus est.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

AEsculapius & Hercules de discubitu & sessione con-
 tendunt.

a IVPITER fulmine percussit.] Aesculapius adeo ex-
 cellisse in ægrotorum curatione dictus, ut mortuos ab inferis
 excitare crederetur: quare apud Iouem accusatus, fulmine ictus
 est. Hippolytum vitæ restituit, ut Pausanias inquit. b In
 Oeta conflagrâsti.] Oeta mons in finibus Thessaliæ, Doridi
 à tergo incumbens, morte & sepulchro Herculis nobilitatus. Il-
 lic enim Hercules se hominem incendio exiit, vnde factum est
 nomen tragædiæ Senecæ, quæ Hercules Oeteus inscribitur. Post
 mortem ob fortitudinem in deorum numerū relatus est. c Ab
 Omphale verberatus.] Omphale Lydia regina Herculem
 amore sui captum ad lanificium compulsi, cum ipsa calathum
 & colum, cultusque famineos, sagittis & claua leonisque re-
 gmine misisset.

IOANNIS SAMBUCI
 ANNOTATIONES.

Προσσυμνήδης & ἰεστίνδης: Aesculapius enim & Hercules
 de sessione contendunt.

Non vult inferior factis Aesclepius esse
Herculis, Aetæo qui dedit ossa rogo.
Dirimit hanc litem radiantis rector Olympi,
Quod præsent medicæ viribus vsque manus.

DESINITE, ὁ Aesculapi.] ἢ ἐντολή ἀπὸ τῆ παραβολῆς μα-
τῶ ἀπρεπῆς καὶ τῆς τύχης. At vis, ὁ Iupiter.] ἢ ἕρως. An
quod.] ἢ ὑδρως καὶ λοιδορίας. Oblitus verò.] ἀντιδιαβολῆ,
ἢ ἀντιλοιδορίας. Nequaquam.] ἀντιπαραβολῆ. Vt qui
ipse.] *Commandatio sui.* Tu verò radicum.] ἀντιπαρόδο-
σις: *viuiperatio Aescularij.* Rectè dicis.] *Commessatio, ὁ*
ἀντινειδισμός. Ego verò.] *Compensatione tendit ei altæ*
contumelias. Nisi desinas.] ἢ ἐκπληξίς ἀγωνικῆ καὶ οὐ-
σιως ἀνομοσφραγίας. Desinite.] ἢ ἐντολή, Iouis lites dirimens,
σικτὶ ἐκπληξίς. Quamquam.] ἢ τῆ διδος ἐπιχειρήσις ἐρωτικῆς

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΙΥΝΟΝΙΣ ΕΤ
Διός. Iouis.

Iacobo Micyllo interprete.

IVNO.

EΓὼ δὲ ἰσχυρόμην ἄν,
ὁ Ζεῦ, ἢ μοι τοῖστ'
λῶ ἡδὲ, θῆλυς ἔτω καὶ
ἀπεφθαρμένη. ὅτι τῆς μέ-
θης· μήτηρ μὲν ἀναδεδεμένης
τῶν ἰδούμην, τὰ ποτὰ δὲ μαι-
νομένης γυναιξὶ συνῶν, ἀδρά-
γη. ὅτι αὐτῶν ἰκέων, ὅτι τυμ-
πάνοις ἢ ἀυλοῖς ἢ λυμβά-
λοισ χοροῦσιν, ἢ ὅλων παυτῆ
μαῖον ἰοικῶς, ἢ ἑὶ τῶ πατέ-
ρ. καὶ μὲν οὕτως γὰρ, ὁ θυλν-

quis quàm patri tibi similis. IVP. At verò hic mitatus ὁ mu-

lierofus,

αίτης, ὁ ἀβρότης τῶν γυναικῶν, ὁ μόνον, ὁ Ἡρα τῶν Λυδῶν ἐχερῶτα, καὶ τοὺς λαοκοῦτας τὸν Τρωῶλον ἔλαβε, καὶ τὰς θράκας ἑσηγάγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Ἰνδῶν ἐλάθετο γυναικίῳ τῷ σρατιωτικῷ, τὸς τε ἰλιφύλας ἔλαβε, καὶ τὰς χώρας ἐκράτησε, καὶ ἡ βασιλία πρὸς ὄλεθρον ἀντιστάτω τορμήθη, ἀχμάς πῶτον ἀπήγαγε, καὶ ταῦτα ἄσπαστα ἐπραξεν, ὁρῶν μὲν ἄσπαστα καὶ χορεύων, θύρσοις χράμενος λιπίνοις, μεθύων ὡς φῆς, καὶ ἰνδῶν. εἰ δὲ τις ἐπιχέρουσε λοιδορήσῃ αὐτῷ, ὑβείσῃ ἐς τὴν τιαντῶν, καὶ τὸν ἐπιμαρῆτο, ἢ καταδύσῃ τῶν κλίμασι, ἢ ἀσπασθῆναι ποιήσας ὑπὸ τῆς μητρὸς ὄσσης νύβρον. ὁρῶν ὡς ἀσπαστα ταῦτα, καὶ ἢ ἀνάξια ἔσπατος; εἰ δὲ πᾶσι καὶ τρυφῇ πρόσσῃ αὐτοῖς, ἐδέεσθαι φθάνου. καὶ μάστιγι ἐλογίσασθό τις οἶοιτο ἢ νήφον οὐτὸν ἴδῃ, ὅτι ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

Ἡρ.

qualis hic sobrius futurus erat, quando etiā ebrius hæc facit.

lierosus, non solum, ὁ Iuano, Lydiam subiugauit, & eos qui ad Tmolum habitant cepit, præterea & Thracas sub se redegit, verum etiam contra Indos profectus cum muliebri isto exercitu, & elephantos cepit, & terra potitus est, ipsumque regem, qui aliquantulum resistere ausus fuerat, captiuum abduxit. Atque hæc omnia fecit, saliens pariter, & choream ducens, hastis utendo hederacis, ebrius interea, ut ais, atque furore correptus. Quod si verò quispiam illum conuiciari aggressus sit, contumeliose de sacris illius loquendo: etiam hunc oleisci solet, vel palmiibus ipsum implicando, vel à matre, perinde ut himnulum, lacerari faciendo. Vides quam virilia hæc, et me patre minime indigna. Si verò lusibus quoque & delicijs inter hæc indulget, non est quod inuideas, & maxime si quis cogitet.

IVN.

Ηρ. οὐ μοι δοκῆς ἰπανᾶσθαι
 καὶ τὸ ἔνρημα, αὐτὸ τὸ ἄμ-
 πλοον, ἢ τὸ ροῖον, καὶ ταῦ-
 τα, ὁρῶν οἷα μεθυομένων
 ποιεῖσι σφαλιόμενοι, καὶ πρὸς
 ὑβριαν προπόμφοι, ἢ ὅλας μὲν
 ἱμυνοτόν τὸ τὸ πότε. ἢ γοῶν
 ἑνάειον, ὃ πρῶτον ἔδωκε τὰ
 κλήμα, οἱ ξυμποτοῦ αὐτοὶ διέ-
 φθαραν, πάσι τὸς δι-
 κείνας. Ζ. ἔδην τὸτο φῆς. ἔ-
 φθ' οἶν τῶτα, ἔδην ὁ Διό-
 νυσος τοῖα. τὸ δ' ἄμπερον τ'
 πόσιως, καὶ τὸ πέρα τοῦ κα-
 λῶς ἔχον τ' ἱμφορῆσθαι τοῦ
 ἀπράτῃ. ὅς δ' ἄν ἔμμετρα
 πίνῃ, ἰαροῦτε τ' ἔμψ, καὶ ἱ-
 κλίωρ ἄνοιτ' ἄν. οἶον δ' ὁ Ι-
 κᾶει τ' ἱπαθῶν, ἔδην ἄν ἱρά-
 σαυτὸ ἔδ' ἴνα τ' ξυμποτοῦ, ἀνε-
 λὰ οὐ ἰπιλοῦσπῆρ ἴοικας,
 ὃ Ηρα, καὶ τῆς Σεμέλης μνη-
 μονόσπῃ, ἢ γ' ἑσθᾶμας τοῦ
 εἰοῦσπῃ τὰ ἑσθᾶμας.

IUN. Tu mihi videris et
 tiam laudare^b inuentum in-
 psum, vitem videlicet, & vi-
 num : & hoc cum videas
 qualia inebriati isti facti et
 titubantes, & ad contume-
 liam prolabentes : & in sum-
 ma, insauentes præ vino. I-
 taque & Icarium illum, cum
 primò donauit palmitem, i-
 psi compotores interfecere,
 lignonibus casum. IVP. Ni-
 hil hoc dicis. Non enim vi-
 num hæc, neque ipse Dionys-
 sius efficit, sed immodera-
 tus potus, & ultra quam de-
 cet & satius est, repleti mero.
 Caterum si quis moderatè
 bibat, hilarior ille quidem
 & susauior fieri solet. Qua-
 lia verò Icarius passus est, ta-
 li nihil vlli compotorum fas-
 cile fecerit. Sed, tu adhuc
 & zelotypia affici videris, ac

Semeles reminisci, Iuno: siquidem eas res Dionysij calumnias
 xis, quæ sunt omnium pulcherrimæ.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

Iuno Ioui mollitiem Bacchi obijcit.
 a ΜΙΤΡΑ quidem.] Mitram gestasse viris turpe & mol-
 le censetur: ut apud nostrum Lucianum alibi apparet. quin

Ἐπιλυμνὸς per probrum hic Bacchus vocatur. ἢ Inuentum ipsius.] Calumniatur Iuno vini inuentorem Bacchum Cui Iupiter vinum mala non designare respondet, sed nimius estis potus. c Zelotypia affici videris.] Iunonem muliebri illo dolore ex Iouis incontinentia suscepto excruciatam, ac detrahentem rebus Bacchi egregie gestis sic obiurgat.

IOANNIS SAMBVCI,
ANNOTATIONES.

Iuno cūm Semeles gnatum contemnat Iacchum,

Inuenisse illum noxia quæque putat.

At pater hunc laudat contrà: sic resque nocere

Nil per se ducit: solus abusus obest.

EQUIDEM erubescere.] Exprobrationis τῆ ὀνειδισμῶς propositio. Mitra quidem.] ἐκθεσις ἡστ' ἐκφρασις τῆ ἀποσάπτου, Bacchi ab habitu, moribus ἔθ' ἀκρίβους, ψεκτικῶ. At verò hic mitratus.] ἀντιστοιχώγη, compensatio: ἐπικαιρικῶ, ab enumeratione rerum præclare ἔθ' fortiter gestarum, à repugnantibus. Quòd si verò.] Respondet ad alias insentatas calumnias. Si verò lusibus.] Alia pars. Et maximè.] Conclusio. Tu mihi videris.] Obiectio. Vinum non est à te laudandum, quia reddat homines ebrios. Itaque & Icarium illum.] Ab exemplo ἔθ' effectui. Nihil hoc dicis] λόγος. Non enim.] αἴτιον, ὅτι ὁ οἶνος ἀνώγειον ἢ μέγας ἴσσι. Cæterum si quis.] ἀντίθεσις vera cause. Ille quidem.] Villitates vini, ἔθ' commendatio. Qualia verò Icarium.] Respondet ad exemplum. Sed tu adhuc zelotypia.] ἀντιλοιδόσια συμπεραίει.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ VENERIS ET
ἡ Ἐρωῖς. Cupidinis

Erasino Roterodamo interprete.

VENVS.

Τι δὴ ποτε, ὦ Ἔρως, τὸς
ῶν ἄλλους θεῶς κατηγορεῖς
σὺ ἅπαντας, τὸν Δία, τὸν

Quid tandem in causa
est, a Cupido, ut quum
reliquos^b deos omnes ador

Ἰσοσαδῶ, ἢ Ἀπόλλω, τὴν Η-
 ραν, καὶ τὴν μητέρα, μόνης
 δὲ ἀπέχμ τῆς Ἀθλωῆς, καὶ ἐπὶ
 ἰκένης ἄπνυθ' ἔμψ' ἑὶ δ' ἄρ',
 κενὴ δὲ δ' ἰσῶν ἢ φαρύρα, σὺ
 δὲ ἄτοξ' ἔῃ, καὶ ἄσοξ' ἔ.
 Ερ. Ἀίσθ, ὦ Μήτηρ, ἀντὶ τῶν
 φοβερὰ γὰρ ἔσθι, καὶ χαροπὴ,
 καὶ δεινῶς ἀνδραῖ. ὅποτα μ
 οὐὶ ἰτυνὰ μψ' ἔ τὸ τῶ δ' ἰω
 ἐπ' ἀντὶ, ἰπισάεθ' τὸν λό-
 φον, ἐκπνίπαιμ καὶ ἰαίτηρο-
 μ' ἔ γίνομαι, καὶ ἀρρῆ μ
 τὰ τῶ δ' ἰματα ἐκ τῶν χα-
 ρῶν. Ἀφροῖ Ἀρης ἔρ' ἔ φορ
 δ' ἐράτηρ ἔ λῶ; καὶ ὅμως ἀ-
 φάπλισας αὐτὸν, καὶ νηρί-
 κηκας. Ερ. ἀπ' ἰκένη ἔ κῆδον
 πεσσεῖσά με, ἢ προσπαλεῖται,
 ἢ Ἀθλωῆ ἀνφορῶτα ἀέ. καὶ
 πῶς ἰδῶ μψ' ἄνωσ παρὶ πῆλω,
 πλησίον ἔχον τὴν λαμπά-
 δα. ἢ δὲ, ἢ μοι πρόσα, φησί,
 ἐκ τῶν πατέρα, ἔ δ' ἰορατίω
 σε δ' ἰπείρασα, ἢ τοῦ ποδὸς
 λαδομένη, καὶ ἰς τὸν τέρτα-
 ρον

tus expugnaris, Iouem ipsam,
 Neptunum, Apollinem, Iu-
 nonem, me denique matrem,
 ab una Minerva temperes,
 utq; aduersus hanc nec ul-
 lum habeat incendium tua
 fax, & iaculis vacua sit pha-
 retra, tum & ipse arcu ca-
 reas, neque iaculari noris?
 CVP. Equidem hanc me-
 tuo, mater: est enim formi-
 dabilis, truculentosq; aspe-
 ctu, ac ferocitate quoddam
 supra modum virili: prom-
 de si quando tenso arcupe-
 iam illam, galeæ cristā qua-
 tiens expauit facit me, midq;
 formidine tremere occipio,
 sic ut arma mihi è manibus
 excidat. VEN. Atqui Mars
 annon erat hac formidabi-
 lior? & hunc tamen supe-
 ratum exarmasti. CVP. I-
 mō ille cupidē me recipit,
 atque vltro etiam inuitat:
 verū Minerva semper ad-
 ductis supercilijis obseruat.
 quin aliquando temerē ad il-

lam aduolauit, facem propius admouens. At illa: Siquidem
 ad me accesseris, inquit, per parentē Iouē, quouis modo te cō-
 fecero, aut lancea te transigā, aut pedibus arceptum in c̄ tar-

ἄρα ἰμβαλῶ, ἢ αὐτὴ σπα-
 σπαθῶ μὲν σφραγισθῶ, ποικί-
 τοιαῦτα ἠπέλησε, καὶ ὄρα δὲ
 δειμὺν, καὶ ἐπὶ τῷ σέβει ἔχε-
 πρὸσωπόν τι φοβερὸν, ἐχίδη-
 νας κατακόμορον, ὅπῃ ἐγὼ
 μάστιγα δειδία. μορμολύλλε-
 ται γάρ μου, καὶ φεύγω, ὅταν
 ἴδω αὐτό. Ἀφροδίτη δὲ πλὴν
 γὰρ Ἀυλῶν δειδίας, ὡς φησὶ,
 καὶ πλὴν Γοργόνα, καὶ ταῦτα,
 μὴ φοβηθῆς τὸν ἑρμῆν
 τῷ Διός. αἱ δὲ Μῶσαι, σὺ τί
 σοι ἄρωτοι, καὶ ἔξα βιλῶν
 εἶσι; ἢ ἑκείνων λόγους ἐπι-
 σάσει, καὶ Γοργόνας προ-
 φάνοισιν; Ἐρω. ἀδέρμα αὐ-
 τὰς, ὃ μῆτερ' ἑμὴν γὰρ
 εἶσι, καὶ αἱ τι φροντίσει καὶ
 περὶ ὧδ' ἔχουσι. καὶ ἐγὼ πα-
 εἶσαμαι ποικίλεις αὐτὰς, λι-
 δήμῃ ἄπο τῷ μέλιος. Ἀφρ.
 ἔα ἢ ταῦτας, ὅτι σεμνὰ πλὴν
 ἢ Ἀρτεμιν τίν' ἔνθα ἴτι.
 πρόσθε; Ἐρ. τὸ μῆ ὄλον, ἔ-
 δὲ καταλαβῆν αὐτὴν οἶδ' ἴτι,
 φάρις.

quā ipse etiam non raro illis assisto, carminis suauitate de-
 limitus. VEN. Esto, nechas adoriris, propterea quod sint reuerē-
 dae: at Diana qua tandem gratia non vulneras. CVP. Ut
 breuiter dicā, hāc ne deprehendere quidē vsquam sum potis,
 quippe

tara dabo praecipitem, aut i-
 pse te discerpam. Plurima in
 tem id genus comminabas
 iur. Adhac acribus obtues-
 tur oculis: postremo in pe-
 ctore faciem quandam ge-
 stat horrendam, viperis ca-
 pillorum vice comatam.
 hanc nimirum magnoperē
 formido: territat enim me,
 fugioque quoties eam aspicio.

VEN. Esto sanē, Mineruā
 meuis, ut ais, atque huius ge-
 stamen Gorgona reformi-
 das, id est cum Iouis ipsius
 fulmen non formidaueris.

Ceterum Musa quam ob
 causam abs te non feriun-
 tur, atque à tuis iaculis tu-
 te agunt: num haec cristas
 quatunt, aut Gorgonas praē-
 tendunt? CVP. Has quidem
 reueor mater: sunt enim
 vultu pudico ac reuerendo:
 praeterea semper aliquo te-
 nentur studio, semper cantio-
 nibus animū intenu gerunt.

φύνεσθαι ἀπὸ τῶν ὄρων,
 ἄτα καὶ ἰδιῶν τινα ἔρωτα ἡ-
 λιγρῶ. Αἴφρ. τίς ὁ ἄτε-
 κνον; Ερ. θύρας, ἢ ἰδιόφωρον
 καὶ νιδρῶν ἀρῆν τε Αἰάνου
 ὅ, καὶ καταλέξωμαι, ἢ ὅπως
 πῶς ὁ βίωτος ἴσιν, ἐπὶ τὸν
 γὰρ ἀδελφὸν αὐτῆς, καὶ τοὺς
 ξητύω αὐτὸν ὄντα, καὶ ἐκνε-
 βόλορ. Αἴφρ. οἶδα, ὃ τέκνον,
 πομπὰ ἐκνον ἰτόξω ὅς.

quippe perpetuò per montes
 fugitantem. Adhæc alterius
 cuiusdam sui Cupidinis illa
 tenetur cupidine. VEN. Cū-
 ius, ὁ γνῆτε? CVP. Nempe
 venatu ceruorum ὁ hinnu-
 lorum, quos insectatur ut ca-
 piat, ac iaculo figat. Ac pror-
 sum tota rerum huiusmodi
 studio tenetur: tamesi fratre
 eius, qui nimirum arcu va-
 let ὁ ipse, feritq; eminus.

VEN. Teneo gnate, eum sæpenuerò sagitta vulnerásti.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

ELeganter hoc dialogo ostendit, nullam amori &
 obscenæ libidini esse locum apud eos, qui nun-
 quam opere vacent, sed aliquo semper labore & ne-
 gotio distringuntur. Nam hunc eius esse dialogi quasi
 scopum, qui vis facillè viderit, tum plurimorum malo-
 rum causam existere ocium, denique libidines obscen-
 nas luxu atque ocio nutriti, ut ille in tragœdia testatur.
 Itaque rectè ingeniosus Poëta de Remedio amoris:

Fac montes fugias ocia prima meis.

Hæc ut ames faciunt, hæc quæ fecere tuentur,

Hæc sunt iucundi causa tuisq; mali.

Ocia se tollas, perière Cupidinis arcus:

Exstincta quæ iacent, ὁ sine luce, faces.

Huc pertinet quod mox sequitur:

— finem qui quaeris amori

Cedit amor rebus, res age, tutus eris.

Quæritur, Aegistius quare sis factus atulter?

In promptis causa est, desidiosus eras.

à CUPIDO.] Cupido amoris deus, quem Simonides & Cicerone ex Marte & Venere natū esse volunt. Pingitur puer imberbis, cæcus & alatus: armatus flammis, & duob. diversissima naturæ speculis, altero videlicet aureo, altero plumbeo, quorum illud vim habet amorem conciliandi, hoc pellendi fugandiq;: ut pulcherrime scribit Ovid. libr. I. Metam. in fabula Apollinis & Daphnes. Idem Aeneas Sylvius & Marullus ingeniosissime versibus complexi sunt. A phætræa, id est, sagittarū theca, Phætræatus à pœsis dicitur. Venus porro ab antiquis, amorum gratiarū, pulchritudinis, deliciarū, voluptatūq; omnium habita est dea. Mineruā ex Iouis cerebro progrediente sine matre. Fervunt enim Iouem, quum Iunonem sterilem videret, ne profus sine prole esset, cerebrū suū percussisse, indeq; Mineruā profilisse. Sapientiæ & disciplinarū omnium dea, quā Græci Palladē vocāt, ὄπι τῆς πάλλαδος, id est, à vibrando, propterea quòd hastā tenens, eam veluti vibrare videatur. Fieb at enim eius simulachrum galca, scuto, in quo erat caput Gorgonæ Medusæ, & hastā formidabile. Ab Homero peculiari epistheto γλαυκῶπις dicitur; à glauco oculorū colore: vnde & Casiam nostri cognominant. Ogygis regis temporibus, circa Tritonidem Africæ paludē virginali facie dicitur apparuisse. Vulcani nuptias constantissimè fertur deirectasse; virginatēq; perpetuò illibatā servasse: vnde & Innuptam appellant p. èia. b Deos omnes.] Cupidinem non solum hominibus, sed dijs ferè omnibus imperare, & ipsum Iouem amori succumbere, latè sc. iditur in Iunonis & Iouis dialogo. Iouis porro amores, & quòd cælum liberis impleverit, habemus de Sacrificijs inferiis. c Tartara.] Locus inferorum profundissimus dicitur, in quo sonies plectuntur, & sol non lucet. d Faciem.] Medusæ Gorgonidis. e Iouis fulmen.] Ioni fulmen attribuitur: pœtæ. f Cæterum Musæ quam ob causam.] Musas nō pesi à Cupidine, hoc etiam epigrammate testatur, quod Platoni tribuit Diogenes Laërtius.

à Κύπρις Μῦσαι, ἡρώσια τῶν Ἀφροδίτας
πιὰτ' ἢ τὸ ἔρον ἐφοωλίσομαι.

ἢ αἱ Μῦσαι ποτὶ Κύπριν ἄρει τὰ σομόλα ταῦτα,
ἡμῖν δ' ἔπιταται τῆτο τὸ παιδ' ἄρειον.

Hoc ita vertit Bensinus:

o

Hæc

Hæc Venus ad Musas: Venerem exhortescite nymphæ;

In vos armatus haud Amor exiit.

Cui contrâ Musæ. Lepida hæc ioca tolle precamur,

Aliger huc ad nos non volat ille puer.

Marsilius Ficinus hoc Platonis epigramma illustrans, ideo priscos, Musas & Mineruam castas esse voluisse indicat, quod coitus spiritus subtiliores exhauriat, cerebrum debilitet, tabefaciat stomachum, quo malo nihil ingenio aduersus esse potest: Veneresiquidè & Baccho studiosus adolescens abstinuit. Vide Theocritum Idyll. II. Homerus in hymno Veneris, deos deasq; omnes amore capi docens, Dianam, Vestam, & Mineruã excipit: non ita Musas puto, quia Musarum filij predicantur Linus, Orpheus, Palephatus, Temius, Rhesus, omittit reliquos. Fuit autem Rhesus Strymonis fluminis & Tersichora vel Euterpe filius. Cicer. de Nat. deor. 3. Itaq; Achillem Asiã a ea insula sanctissimè colit: qui si deus est, & Orpheus & Rhesus dii sunt, matre Musa nati. g A tuis iaculis tutæ.] Alludit ad proverbium, ἐξω βελαν. i. extra telorum iactum, pro eo quod est, in tuo citraq; periculum, quod pluribus explicuimus in dialogo Cyclopi & Neptuni. h Semper aliquo tenentur studio.] Semper aliquid meditantur Muse. i Carminis suauitate delinitus.] Idem de Saltatione dixit, suauem vocum modulationem munus deorum longè esse pulcherrimũ, atq; omnibus incundissimum. k Dianam.] Diana eodem parit cum Apolline ex Ioue & Latona nasa est, & ob virginitatis amorem fertur hominum consortia fugisse: & vt à se libidinis pruritus amoneret, venando sylvas incoluisse, paucarum virginum comitatu contenta. Arcum ferebat, & pharetram, succincla semper incedens, & coturno induta. Ob hanc causam sylvarum & nemorosum dea putabatur. Apud Callim. Diana, postquam à Ioue patre, quicquid voluerat, impetraisset, nymphas primum 60. ad chorum deligit: deinde ad Cyclopes pergit, à quibus pharetram cum sagittis postulat.

Huius Dialogi argumentum festiuissimè in Cupidine suo tractauit Georg. Sabinus, quem liber hoc loco adscribere, cum ad huius videatur imitationem confectum, nec minus sit elegans:

Cypria

Cypria compellens pharetratum mater Amorem,

Flebilis audita est talia verba queri:

Dic age, qui fiat, dulcissime nate Cupido,

Omnes cum timeant numinis arma tui,

Humanumq; genus, manes Erebiq; profundi,

Sollicitent superos & simul illa deos:

Sola tamen doctus quæ præsidet artibus, omne

Effugit imperium casta Minerua tuum?

Iuppiter immensi moderator & arbiter orbis,

Ipse tuas sensit captus amore faces.

Sensit & æquoreis Neptunus victus in undis,

Innoq; furtivo sæpe reperta toro.

Vt taceam reliquos: & tu quoq; nate parentem

tura pudicitia me violare iubes.

Degener an solam quo Pallada vincere possis,

Extinctus nullam vim tuus ignis habet?

Desine diua parens mirari, & quærere causas,

Hanc mea quod nequeunt tela ferire deam:

Cumq; potestati sint omnia subdita nostræ,

Sola meas spernat cum tamen illa faces.

Hanc ego percussus metuo, cum lumine tantum

Aspicit, aut vultu metruculenta notat.

Sed tamen aggressus sumptis quandoq; sagittis,

Cum dea non esset casside tecta fui:

Cælauiq; meum perplexis artibus ignem,

Ne tacitos posset prodere flamma dolos.

Nemo sed occultum quantumuis cælar amorem,

Ipse meo semper proditus igne fui.

Insidias igitur postquam cognouit apertas,

Me procul in celerem depulit illa fugam.

Concita tum quoties galeam dea vibrat, & hastam,

Pectore cuncta mihi membra pauente tremunt.

Quid galeam metuis? quid acuta cuspidis hastâ? VEN.

Nate tuo vanos excute corde metus.

Marte quid asperius fuit, aut quid durius ipso?

Succubuit regnis trux tamen ille tuis.

Qui prius indomitus tibi tela necemq; parabat,

- Nonne dedit vinctas in tua vincla manus?
CVP. Mars deus armorum nobis se dedidit ultro,
 Ipse nec impositum ferre grauat onus.
 At quoties oculis me conspicit improba Pallas,
 Quas iracundo non iacit ore minas?
 Quâ gerit horrendam magna vi concutit hastâ:
 Taliaq; insano dicta furore refert:
 Ne mihi tela puer, mihi ne puer arma mineris:
 Etas, haudquaquam nos tua turba sumus.
 Si tamen accedes, nec me sinis esse quietam,
 Nostra tibi sæuas afferet ira manus.
 Aut ego te pedibus rapiens ad tartara mittam,
 Aut tibi transfiget lancea nostra latus.
 Hoc pater ipse deum cuius sum vertice nata,
 Iuppiter, hoc Etebi rex mihi testis erit.
 Tales quando refert irato pectore voces,
 E' manibus nobis tela facesq; cadunt.
 Præterea anguicomæ gestat caput illa Medusæ,
 Cuius ad aspectum lumina nostra pauent.
 Hoc vbi præterdit, fugio ceu cerua leonem,
 Aut fugit infestum territa dama lupum.
VEN. Siccine tu metuis conterritus ægide diuam?
 Magnanimi curas qui louis arma nihil.
 At quoq; contemnunt quare tua spicula Musæ?
 Imperiumq; fugit turba noventa tuum?
 Num galeas vibrant etiam, aut hastilia torquent,
 Diræve præterdunt Gorgonis ora tibi?
CVP. Aonides vultu sunt, ô Cytherea, pudico:
 Vnicè & illarum numina sancta colo:
 Artibus hæc semper studijsq; tenentur honestis,
 Iuris in his igitur nil meus ignis habet.
 Cantibus inuigilant, ducuntq; per arua choreas:
 Luxuria veicò desidiaq; vacant.
 Adde quodd illarum captus dulcedine vocis
 Sæpe voluptates, gaudia sæpe fero.
 Deniq; casta manet quare Dictynna, nec vllum
 Vlnus habet iaculis faucia facta tuis?

In nullo

In nullo manet illa loco, cursuq; pererrans
 Omnia, conatus effugit illa meos.
 Nunc iuga montis adit, curuis nunc vallibus errat.
 Aut nemorum saltus irrequieta tenet.
 Nunc ubi veloces sequitur per devia ceruus,
 Subdola nunc alibi retia tendit apris:
 Suspensumq; humeris arcum gestatq; pharetram,
 Armat & illius cuspidis hasta manum.
 Hæc super Aonio cœtu, castisq; deabus,
 Arcitenens matri verba Cupido dedit,
 Quisquis at infans vitare Cupidinis arcum,
 Ignibus & vacuum pectus habere cupit:
 Numina Peridum, venatricemve Dianam,
 Aut locat armigeram Pallada, tutus erit.

IOANNIS SAMBUCCI,
 ANNOTATIONES.

Ἐξηγητικός.

De puero quærit mater, cur Pallada solam
 Non lædat iaculo, Castaliumq; chorum:
 Aliger excusat factum, commune Mineruæ
 Nil est cum tædis, ingeniumq; hebetant.

Quid tandem in causa,] Cupido omnes deos superat, ex
 cepit Minerva, Musas, & quibusdam alijs. Propositio ἰσχυρο-
 τική, per comparationem. Distributio, αὐτεπέδως. Equidem
 hanc metuo.] ἀφήγησις, cause expositio, cur amor Mineruam
 non nocet. Atqui Mars,] ἡρωφωρὸς κύριος, ἢ συγκλητική.
 Imò ille,] ἀπὸ χειρὸς. At illa, si,] τὴν φθορὰν, αἰ τῆς Αθλιῶς ἀ-
 πελαί. Cæterum Musæ,] Transistio ad alteram partem, cur
 Musas Cupido non feriat. Reueor eas, ô mater,] ἢ τῆς ἡρω-
 φωρῆς αὐτοκλή. Graves enim sunt,] Musarum actiones.
 Esto nechas adoritis,] μετέβασις ad tertiam partem: cur
 Dianam venatricem sagittis suis non petat. Pro-
 sum tota rerum,] Apollo, Teneo gna-
 te.] Conclusio mensura.

πολυαἰσώρη τῆς φηναίας.
 Ἄρ. οἷα γάρ με πῆς πάντας
 ἄν τῶντα ἀπῆν, ἔχι δὲ πρὸς
 μόνον σέ, ὃν ἐχέμεν ἡπίο
 εἰμί ; ὁ γοῦ μάλιτα γε-
 λοῖον ἔδοξε μοι, ἀκούοντι
 μεταξὺ τῆς ἀπῆνης, ἐν ἃν
 διωσάμεν σιωπῆσαι πρὸς σέ.
 μείνημα γὰρ ἔπρὸ ποιοῦ, ὁ-
 πότι ὁ Ποσειδάων, καὶ ἡ Ἥρα,
 καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, ἐπαρσάντων
 ἐπιβούλωνσαν ξυλλήσαι, αὐ-
 τὸν λαόντων, ὡς παντοῖοι
 ἔω διδιδῶς, καὶ ταῦτα πῆς
 ὄντας. καὶ ἡ μὲν γέ ἡ Θέτις
 λατρίαι ἐκάλουσαν αὐτῶ
 σύμμαχον Βεάρων ἐκα-
 τόχηρα ἔντα, καὶ ἡ δὲ διδιδῶ
 αὐτῶ λεραυνῶ καὶ βροντῆ.
 ταῦτα λογιζομένη, ἐπῆν μοι
 γελαῶ ἐπὶ τῆ λατρίαι μου
 νη αὐτῶ. Βρ. σιάπα ὀφῆμα. ὃ
 γὰρ ἀσφαλῆς ὅτι ἰσὶ γέρον, ὅτι
 ἰμοὶ ἀκέαρ τὰ ἑαῦτα.

tanti mihi, videre libebat eius magniloquentiam, iactan-
 tiamq̄. MERC. Tace, bona verba. neque enim ^c tuum est
 ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

hæc petulantia conciliet.
 MARS. An verò credis a-
 pud quemlibet hæc dicitur
 me? imò apud te solum id au-
 deo, quem linguæ continen-
 tis esse sciebam. Sed quod
 mihi maximè ridiculum vi-
 debatur tum quum hæc mi-
 nitantem audirem, haud
 queam apud te reticere. Ete-
 nim memineram, cum nò ita
 multò antè Neptunus, Iuno
 ac Pallas, mota aduersus
 eum seditione, machinaren-
 tur comprehensum illum in
 vincula conijcere, quanto-
 pere formidârit, vicq̄ in o-
 mnem speciem sese verterit,
 idq̄ quum tres duntaxat ef-
 fenti dij. Quòd ni Thetis
^c misericordia commota,
^d Briareum centimanum illi
 auxilium accersuisset, ipso
 pariter cum fulmine ac toni-
 tru vinculus erat. Hæc repu-

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a CATENAM.] Iouis Catena sit mentio in *Tragodo*.
b Luseritis operam.] Quod Lucianus dixit *μὴ τῶν τρι-
οτε*, Erasmus verius, operam luseritis. antiqui enim latinis
auctores sic loquuti sunt, quum frustra aliquid fieri putabant.
Plautus in *Casina*: Si nunc me suspendā, meam operā lu erim. In
Pseudulo: In pertu um ingerimus dicta dolium, operā ludimus.
Terentius in *Phorm*. In illis opera luditur, id est, erditur: &
frustratur. c Thetis misericordia.] Cūm Pallas, Iuno,
Neptunus, alijq; ex dijs nonnulli, aduersus Iouem coniurassent,
Briareus à Thetide Nerei filia persuasus in ca u ascenauit, ut Iou-
ni suppetias ferret: cuius aduentu aij coniurati territi, à capis
desisterunt, & cum Ioue in gratiam redierūt, teste Homero in I.
Iliad. Hec etiā habentur in Ioue tra; cdo. d Briareum.] cen-
tū manibus armavit fabula, Ioui auxiliarem, à ceteris dijs per
insidias appetito unde *εργατορῶν* & Homerus centimanum La-
tini, & centumgeminū Virgilius vocant, nominis euzymo rebusitū
& prauialidū significante: id enim est *βραχίος*. e Totū est.]
Theocritus in *Bacchis*, in fine, dicit, neminē facta deorum vnu-
perare debere. Hoc enim nomen à rei natura est co. fictum: nam
βραχίος Graecis vocantur, *βραχίς*, ἀγροί, *εργοί* & *φοβεροί*, i. o-
diosi, molesti, agrestes, solia; duri & terribiles. Hesiod. Briareū
& fratrum genealogiam tradit, & memorat Briareum, Cotum,
& Gygem fratres fuisse, & terra filios, quorum singulis
centum fuerint capita, ac totidem manus. Hi multa bella con-
tra Saturni filios gesserunt. Tandem deuicti ad inferos præci-
pites dati sunt.

IOANNIS SAMBVCI
ANNOTATIONES.

Iouis iactantia irridetur.

Iuppiter ostentans vires, quibus eminet omnes,
Se cunctos iactat vincere posse deos.
Hoc Mars non credit, certa argumentaq; profert:
Nemo ergo foris, quin etiam me, uat.

Audi.

Audistis.] *Propositiō τὴ τῷ Ζηὺς ἀπέλθῃς. Ego, inquit.]*
ἤθετις συγκελευκὴ καὶ ἀποφορεῖ. Contrā ego.] αὐτὰ πόδες.
 Adhæc alia.] *clausula ἀντιποφορεῖ κατ' αἰτίσασα Ζηῷ.*
 Haudquaquam,] *παρομοιοῖα. Bona verba.]* ἠθέτις.
 Neque enim] *αἰτιολογία ἀπὸ τῆς κειδωλῆος.]* Putas verò.]
ἀποκρίσις αὐτῶ τῶν ἠθέτισιν. Etenim] Conclusio. Quod
ni Thetis.] *Contrario & minori amplificatio. Hæc repu-*
tanti.] ἐπιλογῶ. *Bona verba.]* ἠθέτις.

Z EY Σ Κ Α Ι
 Η Λ Ι Ο Σ

I O V I S E T
 Solis,

Iacobo Micyllo interprete.

I V P I T E R,

Ο ἰα πεσοίηκας, ὦ Τι-
 τάνωμ ἰάκισι: ἀπ-
 λώηκας τὰ ἐμ πῆ γῆ
 ἅπαντα, μὲραξίω ἀνοήτω πι-
 εούθῃς τὸ ἄρμα, ὃς τὰ μὲν ἰα-
 τίφλιξι, πρόσφορ ἐνεχθῆς. Ἰὰ
 ἧ ἵπὸ κρύος διαφθρῶ καὶ ἵποισι
 σε, πολὺν ἀντῶν ἀπρσπάθῃς τὸ
 πῦρ, καὶ ὄλωε ἐθῆρ ὃ, τὶ δὲ ξυωε-
 τάραξι, καὶ ξυωέχει, καὶ ἂ μὴ
 ἐγὼ ξυωῆς τὸ γιγνόμενον, ἰα-
 τίελαον αὐτῶ ἑὸ ἰεδανῶ, ὃθι
 κείψανον ἀνθρώπων ἐπέμυ-
 υερ ἄρ, ὠῖωρ ἡμῖν ἢ ἰαλὸρ
 ἰωίσορον καὶ διφρυγάτων ἐπέ-
 πομφας. Ηλ. ἡμῶρ, ὦ Ζεῦ,

Q ualia fecisti autem,
 Titanum pessime
 qui, quæ in terris
 sunt, perdidisti omnia, ad
 lescuntulo fatuo ac stulto
 a commisso curru, qui alia
 quidem exussit, nimis prope
 terrâ cursu delatus: alia verò
 præ frigore corrumpi fecit,
 longius ab ipsis abstracto ig-
 ne: & in summa, nihil non
 conturbavit & commiscuit:
 ac nisi ego animaduersis ijs
 quæ gerebātur, deturbassem
 ipsum fulmine, nullæ ne
 reliquæ quidem hominum
 mansissent. Talem nobis pulchrum istum aurigam atque
 rectorem currus emisisti. S O L : Peccaui, Iupiter :

ο ῥ sed

ἀλλὰ μὴ χαλιπῶναι; εἰπέωλω
 ἢ ποικίλα ἰκνύσονται. πόθεν ἔρ-
 ἄρ καὶ ἡλίθε τηλικούτων ἡνά-
 στωα βακόν; Ζῶς, ὅκ ἡδίας,
 ὅσως ἰδέϊτο ἀκείβας τὸ πρᾶ-
 ζμα, ἢ ὡς ἀβραχὺ τις ἐκβαίν-
 τῆς ὁδοῦ, οἴχηται πᾶντα;
 ἔγνωνς δὲ καὶ τῶν ἴππων τὸν
 θυμὸν, ὡς δὲ σὺν ἕκαστῳ ἀ-
 νεώκη τὸν χαλινόν; εἰ ἔρ-
 ἴρδοιη τις, ἀφελαιδουσαρ
 ἀνθὺς, ὅσπερ ἀμύλια καὶ ζῶ-
 ζον ἰξίωγκαρ, ἄρτι μὲν ἐ-
 πὶ τὰ παῖα, μετ' ὀλίγον δὲ
 ἐπὶ τὰ δεξιὰ, καὶ εἰς τὸ ἴναν-
 τίον ζῶ ἄρομον, ἐνίοτε καὶ
 ἄνω καὶ κατω, ὅπως ἐνθα
 ἐθούλοντο αὐτοῖ. ὁ δὲ οὐκ ἀ-
 χυρ ὁ, τι χεῖραὸ αὐτοῖς.

Ἡλ. ταῦτα μὲν πᾶντα ἴ-
 πιστάμω, καὶ δὲ ζῶν. ἀρ-
 τήχον ἐπιπολὺ, καὶ οὐκ ἐ-
 πιστορον αὐτῶ πῶ ἴλασιρ.

ἐπὶ δὲ

que ipsis libitum fuisset. Ille autem ignarus nesciebat
 quomodo utendum ipsis esset. S O L. Equidem om-
 nia hæc sciebam, & propterea resistebam quoque ali-
 quandiu, neque illi aurigationem committere volebam.

Posta

sed ne offensior eo fias, si
 credidi puero multa suppli-
 canti. Nam vnde vel spe-
 rare potui, hoc tantum fu-
 turum esse malum? F V.
 Annōn noras quā multa
 opus habebat diligentia ne-
 gocium hoc, & ut si quis
 etiam modicum excidat à
 via, pereant protinus omnia?
 Ignorabas autem etiam e-
 quorum vehementiam, ve-
 oporteat vi quadam cons-
 timere frenum? Si quis e-
 nim permittat illis, arre-
 pto ea continuo diversi ab
 eunt: quemadmodum vi-
 delicet & istum transuer-
 sè abriperunt, nunc qui-
 dem ad lauam, paulò au-
 tem post ad dexteram, inter-
 dum etiam in contrarium
 eius quem ceperant cur-
 sus, & in summa, sur-
 sum ac deorsum, quocūq̄

ἰωὴ δὲ κατακλιθεὶς ἑα-
 κρῶν, καὶ ἡ μήτηρ Κλυμέ-
 νη μὲτ' αὐτοῦ, ἀναβιβασά-
 μθη ἔπι τὸ ἄρμα, ἠπιδέ-
 μω, ὅπως μὲ καὶ βιβηκί-
 ναι αὐτὸν, ἐφ' ὁπόθεν δὲ ἐς
 τὸ ἄνω ἀφύτα ὑπερῆχθη-
 ναι, εἶτα ἐς τὸ λοιπὸν αὐ-
 θὺς ἐπιπέσει, καὶ ὡς ἐκτρα-
 τῆ εἶναι τῶν λυγῶν, καὶ μὴ
 ἰωήσῃ τῶ θυμῷ τῶν ἴστων.
 ἔπειτα δὲ καὶ ἡλικὸς ὁ κινδύ-
 νος, εἰ μὴ ὁρθεὶν ἰδάνοι. ὁ
 δὲ (πᾶς δὲ λῶ) ἰωιδᾶς τῶ
 ἑλίου πύρος, καὶ ἰωικύψας
 ἐς βολῆς ἀχάνης, ἐξέπλε-
 γη, ὡς τὸ ἀκός. οἱ δὲ ἴσ-
 ποι, ὡς ἡδοῦντο οὐκ ὄντα ἐ-
 μὲ τῶν ἰωιδυκῶτα, κα-
 ταφρονέουσι τῶ μαρ-
 κίου, ἐξήραποντο τῆς ὁσ-
 τοῦ καὶ τὰ δαυὰ ταῦτα ἐ-
 ποίησαν. ὁ δὲ τὰς λυγίας ἀ-
 φᾶς, οἰμῶα, διδιδῶς μὴ ἐ-
 πίσχ, αὐτὸς ἔχετο τῆς ἀν-
 τυθ. ἀμὰ ἐκνός τε ἡ-
 λη ἔχε τῶ δίκην, λαμοί,
 ὁ Ζεῦ, ἰκανὸν τὸ πῦρ.

Z. in a.

dit : ὦ mihi, ὦ Iupiter,

Postquam autem impensius
 obsecrabat lachrymando
 quoque, & mater h Cly-
 mene vnâ cum ipso : in cur-
 rum impositum submonui,
 quo pacto oporteret insiste-
 re via ipsum, quantum in
 sublime agitantem sursum
 ferri, deinde rursus per de-
 cliue deorsum vergere, &
 vti habenas regere, neque
 impetum permittere equis
 deberet. Dixi autem et-
 iam quantum periculum fo-
 ret, si non recta via ageret.
 At ille (c puer enim erat)
 conscenso tanto igne, & va-
 sta aded profunditati sus-
 perne incumbens, ut consen-
 taneum est, obstupuit. Equi
 verò ut senserunt non me esse
 se cum qui conscendisset,
 contempto adolescentulo, è
 via diuerterunt, & hæc tan-
 ta mala perpetrarunt. Il-
 le autem dimissis habenis,
 metuens, opinor, ne ex-
 cideret ipse, iugum currus
 apprehendit ac tenuit. Sed
 & ille iam pœnas suas de-

IVP.

estimum est, Phaëtonem etate iam adulta, cum patris currum moderari illo die, multumque negante voluisset, celumque & terras ob aurigandi inscitiam incendio miscuisset, ambustum ipsum, fulmineque percussum in Eridanum fluvium decidisse. e Fulmen nostrum.] Suprema & alta sedes unde calor emanat, cum Ioui sit attributa, ideo illum vetustas fulgura & fulmina cedere confinxit. f. Sorores ipsius.] Phaëtoniades à fratre dicta, quæ dum fratrem in Eridanum curru excussum & extinctum slerent, mæroreque contabescerent, conuersæ sunt in populos, ut Virg. 10. Aen. ait, ut verò Ecloga 6, in alnos arbores. Apollonij sententiæ accedens & Græcorum, earum nomina fuerunt Phæbe, Phæusa, Lampeiæ. g. Iuxta Eridanum.] Itatiæ fluvium, qui in Vesulo monte nascens, & in mare Adriaticum influens, hodie notiore nomine Padus appellatur.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

Ἐξηγητικὸς, κρηνητικὸς, καὶ δόξολογικὸς. De eo quod Phaeton currum Solis perperam aucens puniuit fiti

Qualia fecisti.] κρηνητικὸς καὶ ἀπειροχλύς. Et in summa.] αὐξήσις καὶ ἰσχυροί. Talem nobis.] ἐπιπώνημα. Peccaui, Iupiter.] concessio per deprecationem. Nam unde vel sperate.] Πραξείη ignorantiā. Ἄν' ἔτι notas.] Ἰσχυροί ignorantiæ. Si quis etiā.] αὐξήσις δὲ τῶν ἐμβαύτων καὶ τῶν κατ' ἰσχυροί. Ille autem.] Secunda pars. Equidem hæc omnia sciebam.] ἐξομολόγησις. Postquam autem.] ἀπεσπρωγὴ δὲ τῶν αἰπῶν κινήσεων. Dixi autem etiā.] Respondet ad secundam partem, quod non ignorauerit, quia præmonitus fuerit. At ille puer,] ἀφιήσις. Sed & ille.] Occupatio. Et mihi Iupiter.] Ἰσχυροί. Errantem veniam impetrat. At nunc quidem.] ἐκπλήξις, comminatio. Quare illum.] αἰ ἀπεσπρωγῆς. Ac vide.]

Commonitione conclusa.

d. e.

MARI.